

nærværende Lovudkast hvile paa et noget andet Grundlag end det, der er forudsat af Forslagsstilleren til det af mig sidst nævnte Forslag. Det er nemlig sagt i den ældre Lovgivning og gjentaget her, at den Udlænding, som ikke har erhvervet Ret til at opholde sig her i Landet ved tre Mars Ophold, og som er idømt Strafarbejde, bliver desuden at dømmes til ved Politiets Foranstaltning at føres ud af Landet. Man spørger altsaa ikke, om han er istand til at kunne ernære sig her, ja man kan endog meget godt tænke sig, at han kunde være i Besiddelse af Subsistensmidler, af Formue, som vilde gjøre, at man ikke kunde udvise ham, hverken af Forsørgelseshensyn eller af almindelige Politihensyn; men det foreskrives desuagtet ubetinget her, at han, naar han har udstaaet Strafarbejde, skal udføres af Landet. Det forekommer mig, at dette viser hen til, at der turde tale Udstilligt for at bibeholde denne Regel, uden at frygte for, at den vilde udøve nogen væsentlig Indflydelse paa den administrative Opfattelse af Udlændinges Ret til at opholde sig her i Landet, som jo beroer paa ganske andre Momenter. Det er ganske vist, at der i dette Lovudkast er gjort en Tilfætning til Placaten af 19de April 1805, der gaaer ud paa at udvide Domstolenes Myndighed til at idømme Udvisning; men denne Myndighed er ikke gjort saa facultativ her, hvor der er Tale om ringere Straffe; det er kun, naar Domstolene efter Straffens Bestaffenhed finder, at Vedkommende ikke bør tillades at opholde sig her i Landet, at de ville kunne føre en Clausul til deres Dom om, at han skal udføres af Landet. — Om det Endringsforslag, som gaaer ud paa at affasse Straf af Riis og Rottingeslag, har jeg allerede havt Leilighed til at udtale mig under denne Sags første Behandling. Jeg kan fremdeles ikke troe, at Virkningen af disse Straffe skulde være i den Grad skadelig, at man ikke skulde kunne bibeholde dem for de Personer, for hvem de efter Lovudkastet ere anvendelige, og jeg maa endvidere gjøre opmærksom paa, at der vil blive en væsentlig Mangel i Lovudkastet, naar disse Straffe falde bort, idet man da slet ikke vil have noget andet Straffemiddel end Fængsel mod saadanne unge Forbrydere. Det nytter selvfølgelig ikke at

henvise til Huustugten, thi det er netop, naar de Vedkommende kvalificere sig til offentlig Straf, at disse Straffe skulle anvendes, altsaa, naar det viser sig, at Anvendelse af Huustugten ikke er tilstrækkelig. Heller ikke nytter det at henvise til Anstalter for moralsk fordervede Børn; thi der optages Børn ikke til Straf, men kun naar der er Haab om, at det kan tjene til deres Forbedring, og i Reglen kun under den Betingelse, at Straffen estergives dem, hvortil Justitsministeriet jo ogsaa efter dette Lovudkasts Bestemmelser har tilstrækkelig Udgang. Naar det saaledes maa findes betænkeligt stadigt og det endogaa i meget stort Omfang at anvende Fængselsstraf paa Børn, og naar man ikke vil lade Forbrydelserne gaae aldeles ustraffede hen, hvilket dog ikke er lidet betænkeligt ved Forbrydelser af vigtigere Art, seer jeg ikke, det gaaer an at bortkaste disse Strafarter, som man længe har kjendt, og som ikke vække Anstød, men ere en langt simplere Maade at afgjøre Sagen paa. — Den lille Endring under Nr. 20, der er foreslaaet af 3 Rigsdagsmænd, skal jeg ikke gjøre nogen Indvending imod; men jeg troer egentlig ikke, der behøves en Lovbestemmelse i saa Henseende. Naar Lægen maatte finde, at der er Grund til at forlænge Mellemfristerne ved Band- og Brødstraffen, troer jeg, at vedkommende Foged maatte kunne være berettiget til at tilstaae det, men mod selve Tingene finder jeg som sagt fra min Side Intet at erindre. Det Forslag, som er stillet under Nr. 23, angaaer et Forhold, som er saa udførligt behandlet i de Motiver, der ledsage de Commissionens Udcast, at jeg ikke anseer det for nødvendigt i nogen væsentlig Grad at komme tilbage paa denne Strid. Det vil sees, at det her gjælder om en Strid mellem to forskjellige Systemer, og at de Grunde, som allerede ere anførte af den ene Halvdeel af Commissionens Medlemmer, der stemte for en anden Ordning end den, som er gjort gjældende i Lovudkastet, ere gjentagne ved denne Behandling. For mig bliver imidlertid den Grund, der er anført af den anden Halvdeel af Commissionens Medlemmer, og som var stillet i Spidsen som den væsentlige, bestandig den afgjørende; det er nemlig den,